

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.83/2012/23. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. november 29. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2012. április 26. napján kihirdetett Kb.II.20/2009/54. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette (1978. évi IV. törvény 250. § (1) és (3) bekezdés), és bűnsegédként, bűnszervezetben, folytatólagosan, üzletszerűen, a vámbevételt jelentős mértékben csökkentő csempészet büntette (1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont),

II.r. és III.r. vádlottakat az ellenük bűnsegédként, bűnszervezetben, folytatólagosan, üzletszerűen, a vámbevételt jelentős mértékben csökkentő csempészet büntette (1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont),

IV.r. vádlottat az ellene folytatólagosan, üzletszerűen, jelentős értékű jövedéki termékekre elkövetett jövedéki orgazdaság büntette (1978. évi IV. törvény 311/A. § (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pont) miatt emelt vád alól **felmenti**.

VII.r. vádlott cselekményét költségvetési csalás büntettének (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés) **minősíti**.

Az elsőfokú ítéletnek a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1118/2006. szám alatt kezelt bűnjelek elkobzására vonatkozó rendelkezését **hatályon kívül helyezi**.

I.r., II.r., III. és IV.r. vádlottak vonatkozásában felmerült, személyenként 6.505 (Hatezer-ötszázöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **V.r., VI.r. és VII.r. vádlottak** vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 63.807 (Hatvanháromezer-nyolcszázhet) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen I.r., II.r., III.r. és IV.r. vádlottak vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2012. április 26. napján kihirdetett Kb.II.20/2009/54. számú ítéletével I.r. **vádlottat** a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette, a Btk. 312. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnsegédként, bűnszervezetben, folytatólagosan, üzletszerűen a vámbevételt jelentős mértékben csökkentő csempészet büntette miatt, halmazati büntetésül 3 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Ellenben a vele szemben szolgálati titoksértés büntette miatt indult büntetőeljárást megszüntette. II. és III.r. **vádlottakat** a Btk. 312. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnszervezetben, folytatólagosan, üzletszerűen, a vámbevételt jelentős mértékben csökkentő csempészet büntette miatt, mint bűnsegédek 1 év 10 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, IV.r. **vádlottat** a Btk. 311/A. § (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen, jelentős értékű jövedéki termékre elkövetett jövedéki orgazdaság büntette miatt 1 év 2 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte vele szemben a Nyíregyházi Városi Bíróság B.3621/2002. számú ítéletével kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés utólagos végrehajtását. Ellenben IV.r. vádlottat az ellene az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő üzletszerűen elkövetett jövedékkel visszaélés vádja alól felmentette. V.r. **vádlottat** az ellene a Btk. 311/A. § (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnszervezetben, jelentős értékű jövedéki termékre üzletszerűen elkövetett jövedéki orgazdaság büntette és a Btk. 311. § (1) bekezdésébe ütköző (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő üzletszerűen elkövetett jövedékkel visszaélés büntette miatt emelt vád alól, VI.r. **vádlottat** az ellene a Btk. 311. § (1) bekezdésébe ütköző (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnszervezetben, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő üzletszerűen elkövetett jövedékkel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette. VII.r. **vádlottat** a Btk. 311/A. § (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés b./ pontja szerint minősülő folytatólagosan, üzletszerűen, jelentős értékű jövedéki termékre elkövetett jövedéki orgazdaság büntette miatt 10 hónapi - végrehajtásában 2 évre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. I., II., III., IV. és VII.r. vádlottak tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött időt a főbüntetésbe beszámítani rendelte. Megállapította, hogy I., II. és III.r. vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók. I., II., III., IV. és VII.r. vádlottakat személyenként 6.505 forint bünyügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt követően fellebbezést jelentett be az I-VII.r. vádlottak terhére a kihirdetett ítélettel szemben. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa V. és VI.r.

vádlottak bűnösségét is állapítsa meg, IV. és VII.r. vádlottak bűncselekményeit bünszervezetben elkövettként minősítse, V., VI., VII.r. vádlottakkal szemben főbüntetésként szabjon ki végrehajtandó szabadságvesztést, és IV.r. vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa. Indítványozta továbbá, hogy I., II. és III.r. vádlottak csempészetet érintő bűncselekményét a másodfokú bíróság az elkövetés idején hatályban volt Btk. szerint nevezze meg, és bünszervezetben, bűnsegédként, folytatólagosan, üzletszerűen, jelentős értékű vámárura elkövetett csempészet büntettének minősítse. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor IV. és VII.r. vádlottak cselekményét nem minősítette bünszervezetben elkövetettnek. Álláspontja alátámasztásaként a lehallgatás anyagára hivatkozott. Ugyancsak a bizonyítási eljárás részét képező lehallgatási anyag alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság V. és VI.r. vádlottak bűnösségét állapítsa meg a vádiratban írtak szerint, különös figyelemmel arra a tényre is, hogy 2006. augusztus 09-én készített házkutatási jegyzőkönyv tanúsága szerint **V.r. vádlottat** elbújva találták meg. Álláspontja szerint ha nem lett volna félnivalója semmi nem indokolta volna a hatóság előli elrejtőzését.

I., II.r. vádlottak irány nélkül, II.r. vádlott védője védence felmentése, illetve a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. III.r. vádlott és védője felmentés érdekében terjesztették elő jogorvoslati nyilatkozatukat. IV.r. vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, majd a vádlott és a védő törvényes határidőben felmentés érdekében fellebbezett. V.r. és V.r. vádlottak és védőjük az elsőfokú ítéletet tudomásul vették. VII.r. vádlott és védője három napi gondolkodási időt tartottak fenn nyilatkozatuk bejelentésére, azonban törvényes határidőben fellebbezést nem terjesztettek elő. Az I.r. vádlott védője a kézbesített ítélet ellen elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

I.r. vádlott és védője előterjesztették fellebbezésük írásbeli indokolását, amelyben felmentés érdekében előterjesztett fellebbezésüket továbbra is fenntartották. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet **I.r. vádlott** tekintetében olyan következtetéseken alapul, amelyet az eljárás során kétséget kizáróan bizonyítani nem lehetett. A bíróság olyan bizonyítékokra alapozta az ítéleti tényállását, amelyek zárt logikai láncot nem alkotnak, különös tekintettel arra is, hogy személyéhez kötött mobiltelefon számon a vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggő beszélgetés nem folyt. Kifogásolta, hogy az egyéb telefonlehallgatási jegyzőkönyvekben becenév alapján próbálta beazonosítani a bíróság I.r. vádlott személyét, mely megállapítás erősen kifogásolható. Kiemelte, hogy a bíróságnak kétséget kizáróan azt sem sikerült bizonyítani, hogy a határőrség szolgálati rendszerére és a járőrök elhelyezkedésére vonatkozó információkat mikor és hogyan szolgáltatta ki, illetve, hogy ezért ellenszolgáltatásban részesült. Álláspontja szerint a bíróság e megállapítása csak feltételezésen alapszik. Véleménye szerint a bünszervezetben történő részvétel sem került bizonyításra, az ítéletben nincs megjelölve az a konkrét személyi lánc, amelyhez I.r. vádlott személye kétséget kizáróan köthető lenne. Másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését is fenntartotta, melynek keretében arra hivatkozott, hogy a bünszervezetben való elkövetés terhére nem

állapítható meg, illetve indítványozta annak megfontolását, hogy a csempészet és a vesztegetés halmazata megállapítható-e, az nem csupán látszólagos halmazat a specialitás, vagy a konzumpció elvére figyelemmel. Amennyiben a másodfokú bíróság bűnösségét mérlegelés jogkörében megállapítaná, indítványozta a cselekmény enyhébb minősítését, és a kiszabott büntetés lényeges enyhítését.

II.r. vádlott védője előterjesztette fellebbezésének részletes indokolását, melyben elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a kiszabott joghátrány enyhítését indítványozta. Álláspontja szerint megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a./, c./ és d./ pontjai szerint megalapozatlan, mivel a tényállás nem került felderítésre, a hiányzó részeket iratellenesen, illetve tényből további tényre levont téves következtetés alapján pótolta a bíróság. Véleménye szerint a lehallgatási anyagra alapozva nem állapítható meg védence büntetőjogi felelőssége, az abból levont logikai gondolatmenet téves. A lehallgatási anyag legfeljebb - még ha az elsőfokú bíróság helyesen is értékelte azokat - a bűncselekmények előkészületét igazolják, mivel arra vonatkozóan, hogy a vádban írt bűncselekmények megvalósultak és azt a vádlottak elkövették, semmilyen adat nem áll rendelkezésre. E körben hivatkozott az irányadó bírói gyakorlatra, melynek alátámasztásaként a BH.2003/145., illetve BH.1977/484. számú eseti döntéseket jelölte meg. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során egyfajta preconcepció alapján járt el, a lehallgatási anyagok közül csak azokat vette figyelembe, amelyek a vádlottak bűnösségét látszottak alátámasztani, az ítéleti tényállásba nem illeszkedő bizonyítékokkal nem foglalkozott. Példaként említette a bíróság preconcepciójára I.r. vádlott becenév alapján történő beazonosítását, illetve védence beazonosítását, amely során az elsőfokú bíróság Bacsó Péter Tanú című filmjére hivatkozva a Pelikánnak nevezett személyt II.r. vádlottal azonosította. E körben felhívta a figyelmet arra, hogy a bíróság által vizsgált telefonszámon legalább 20 különböző becézést használtak, azonban az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal, hogy lehet, hogy az adott telefont nem mindig ugyanaz a személy használta. Ehhez kapcsolódva kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelt ki szakértőt a hangazonosítás érdekében. Fellebbezésének indokolásában az egyes vádpontokat érintően végighaladva kifogásolta az elsőfokú bíróság lehallgatási anyagot értékelő tevékenységét, amely álláspontja szerint a logika szabályainak nem felel meg, illetve a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget teljes körűen. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sem az elkövetési értékre, sem az üzletszerűsége, sem pedig a bűnszervezetben történő elkövetésre nem vonható le következtetés. Kiemelte e körben, hogy az elsőfokú ítélet tényállási része nem tartalmaz erre vonatkozóan adatokat. Arra vonatkozóan, hogy védence illegális bevételekre tett volna szert, semmilyen adat nem áll rendelkezésre. Véleménye szerint a bíróság e körben indokolási kötelezettségét oly mértékben sértette meg, hogy ítélete felülbírálatra alkalmatlan. Amennyiben az üzletszerűség megállapítására nincs lehetőség, védence terhére rótt cselekmény enyhébben, a Btk. 312. § (2) bekezdés c./ pontja szerint, 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménynek minősül, és ebben az esetben a bűnszervezetben történő elkövetés a Btk. 137. § (8)

bekezdése alapján kizárt. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyes döntését feltételezve is törvénysértően súlyos büntetés került kiszabásra védencével szemben. Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság részben tévesen állapította meg ítélete tényállását, mivel olyan körülményeket is tényként állapított meg, mely tények az eljárás során nem nyertek kétséget kizáróan bizonyítást, illetve a megállapított tényekből is több helyen helytelen következtetést vont le. Álláspontja szerint a megállapított tényállás alapján jelentős mértékben tévesen minősítette II.r. vádlott cselekményeit. Minden esetben a súlyosabb, üzletszerű, bünszervezetben történt elkövetést vette alapul, mely jogszabálysértés alapvetően befolyásolta a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan, és érdemi elbírálásra kihatóan jogszabálysértő.

III.r. vádlott és védője szintén előterjesztették fellebbezésük részletes írásbeli indokolását. Ebben elsődlegesen III.r. vádlott felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a büntetés enyhítését indítványozták. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a./, c./ és d./ pontja alapján megalapozatlan, mivel a tényállást nem derítette fel, a tényállást bizonyítékokkal alá nem támasztott részét iratellenesen és téves ténybeli következtetésekkel pótolta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tartotta be közvetett bizonyítékok értékelésére vonatkozó bírói gyakorlat által kialakított szabályokat. A rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok nem képeznek olyan zárt logikai láncot, amely alkalmas lenne III.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására. Kifogásolta, hogy több tekintetben a tényállás feltételezésen alapszik, a bíróság pedig az ítéleti tényállásba nem illeszkedő bizonyítékokkal nem foglalkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lehallgatási jegyzőkönyvben szereplő beszélgetéseket nem valós tartalmuk alapján értékelte, mivel abban az esetben a vádlottak vád alóli felmentése lett volna indokolt. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást teljes mértékben a hanganyagra alapozta, amely azonban kétséget kizáró bizonyítékként jelen eljárásban nem szolgálhat. Álláspontja szerint e bizonyítékokat csak akkor lehetne figyelembe venni, ha azokat egyéb bizonyítékok is kétséget kizáróan alátámasztják. Ilyen bizonyítékok azonban nem állnak rendelkezésre, a bíróság több esetben az általa felhasznált hanganyag alapján csak feltételezte bűncselekmény megvalósulását, arra egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre. Az egyes vádpontokat illetően részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság miért értékelte önkényesen a rendelkezésre álló lehallgatási jegyzőkönyvet. A cselekmény jogi minősítésével kapcsolatban kiemelte, hogy sem az üzletszerűség, sem pedig a bünszervezetben történő elkövetésre vonatkozóan bizonyítékok nem állnak rendelkezésre, és az elsőfokú ítélet tényállási része sem tartalmaz erre vonatkozóan megállapításokat. Az üzletszerűség hiányában pedig a bünszervezetben történő elkövetés megállapítása is törvény alapján kizárt. Amennyiben a másodfokú bíróság egyetértene védence bűnösségének megállapításával, abban az esetben is eltűlnének találták a kiszabott jogkövetkezményeket.

V.r. vádlott védője előterjesztette észrevételeit, amelyben az elsőfokú ítélet védence tekintetében történő helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök felkutatására és megvizsgálására, és a vádlottak sem kötelesek önmagukra vonatkozóan terhelő bizonyíték szolgáltatására, ezért alaptalannak találta azt az ügyészi hivatkozást, hogy az elsőfokú bíróságnak hangszakértőt kellett volna kirendelni védence hangjának azonosítása érdekében annak ellenére, hogy védence úgy nyilatkozott, hogy nem kíván hangmintát szolgáltatni. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg, hogy védence **V.r. vádlott** bűnössége nem bizonyítható, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elégségesek a vád alátámasztására, indítványozta ezért az ügyészi fellebbezés elutasítását.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1007/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést IV. és VII.r. vádlott tekintetében kiegészítéssel, V. és VI.r. vádlottak vonatkozásában pedig módosítással tartotta fenn. Álláspontja szerint a bejelentett vádlotti és védői fellebbezések megalapozatlanok. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének nem tett teljes körűen eleget, amikor V. és VI.r. vádlottak vonatkozásában elmulasztott igazságügyi hangszakértői vizsgálatot elrendelni. Véleménye szerint V. és VI.r. vádlott vonatkozásában azért is szükség lett volna erre, mert bűnösségüket tagadták és a hangminta szolgáltatása érintettségük kizárását eredményezhette volna. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság V. és VI.r. vádlott tekintetében tényállást nem állapított meg, hozzájuk köthetően semmilyen tényt nem rögzített. Mindezek alapján álláspontja szerint az elsőfokú ítélet V. és VI.r. vádlottak tekintetében a Be. 351. § (2) bekezdés a./ és b./ pontjaiban írtak alapján a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető megalapozatlansági okokban szenved, ezért a felülbírálatra alkalmatlan. I. és IV. valamint VII.r. vádlottak tekintetében egyetértett az ítélet mérlegeléssel megállapított tényállásában foglaltakkal, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a titkos információgyűjtéssel beszerzett bizonyítékok felhasználásáról döntött. E tényállás tekintetében azonban azzal indítványozta kiegészíteni az ott tett megállapításokat, hogy IV. és VII.r. vádlottak tisztában voltak azzal, hogy bűnszervezet tevékenységéhez nyújtanak segítséget. Indítványozta továbbá az ítélet személyi részének kiegészítését I., II. és III.r. vádlottak tekintetében. Ezt követően az ítéletet már felülbírálatra alkalmasnak találta, amely csupán IV. és VII.r. vádlottak cselekményének minősítését illetően azzal szorul kiegészítésre, hogy az általuk elkövetett bűncselekményeket bűnszervezetben valósították meg. Egyetértett az elsőfokú ügyész azon álláspontjával is, hogy a vádlottak cselekményeit az elkövetéskor hatályos büntető jogszabályok alapján kell minősíteni. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet változtassa meg I.r. vádlott közélet tisztasága elleni bűncselekményét is minősítse bűnszervezetben elkövetettként, I.r., II. és III.r. vádlottak pénzügyi bűncselekményeit pontosítsa és az elkövetéskori Btk. 312. § (1) bekezdés a./ pontjába ütköző (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő bűnszervezetben, folytatólagosan, üzletszerűen, a vámbevétel jelentős mértékben csökkentő csempészés büntetnének minősítse. IV. és VII.r. vádlottak cselekményeit minősítse bűnszervezetben elkövetettként. IV.r. vádlottal szemben súlyosításul

fegyházbüntetést alkalmazzon és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét emelje fel. VII.r. vádlottal szemben felemelt tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabjon ki és állapítsa meg, hogy IV., VII.r. vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók. VII.r. vádlott tekintetében is indítványozta az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását. Ellenben V. és VI.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A másodfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész perbeszédében az általa előterjesztett átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottak cselekményei elbírálásakor az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseit alkalmazza figyelemmel arra, hogy azok rájuk nézve kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaznak. A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban kifejtette, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján az ítélet megalapozatlansága a személyi rész tekintetében pótolható. A lehallgatás anyaga tekintetében kifejtette, hogy az egy bizonyíték forrásnak tekinthető, minden lehallgatási jegyzőkönyv külön bizonyíték, amelyből mozaikszerűen megállapítható a vádlottak terhére rótt bűncselekmény megállapítása. Álláspontja szerint e bizonyítékok a bűnösnek kimondott vádlottak tekintetében zárt logikai láncot alkotnak, mely logikai láncot az elsőfokú bíróság helyesen állapított meg, és e körben indokolási kötelezettségének is teljes körűen eleget tett. Megismételte átiratában írt indítványait.

I.r. vádlott védője perbeszéde előterjesztésében a fellebbezésében és annak indokolásában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Szükségesnek tartotta azt kiegészíteni azzal, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, hanem azt kifogásolja, hogy az elsőfokú bíróság hibázott a bizonyítékok értékelésekor, mivel az nem felel meg a logika szabályainak. I.r. vádlott vonatkozásában csak a telefonlehallgatások anyaga állt rendelkezésre, személyét illetően semmilyen további terhelő bizonyíték nem merült fel, sem a csempészet, sem pedig a vesztegetés elkövetése tekintetében. Felhívta arra is a figyelmet, hogy a vád tárgyává tett cselekmények elkövetésekor csak a VII. tényállásban írtak idején volt szolgálatban, a többi esetben nem látott el szolgálatot, amikor a bűncselekmények a vád szerint megvalósultak. Nem is akkor történtek a tényállásban írt csempészetek, amikor a vád szerint az információt szolgáltatta, hiszen maga a tényállás rögzíti, hogy az elkövetésre nem az informátor által adott időpontban került sor. Ezért ez a tevékenység nem is jelenthetett segítséget a csempészés elkövetéséhez. Kifogásolta továbbá az elsőfokú bíróság azon megállapításait, amikor abból vont le következtetést, hogy csempészés történt, hogy aznap nem került a hatóság által lefoglalásra csempészett dolog, ezért nyilvánvalóan megtörténhetett a bűncselekmény. Elsődlegesen védence felmentését indítványozta, másodlagosan annak megállapítását, hogy nem bünszervezetben valósította meg a cselekményét, és az időmúlásra vonatkozóan a büntetés jelentős enyhítését.

II.r. vádlott védője fellebbezésében és annak indokolásában írtakat változatlanul fenntartotta. Legnagyobb kritikaként azt hozta fel az ítélettel szemben, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok hiánya esetén feltételezésekkel pótolta a tényállást.

Megállapítható, hogy a büntetőeljárás egy névtelen bejelentésen alapult, ez után indul a nyomozás, és került beszerzésre a lehallgatás anyaga, amely változatlan tartalommal került át a vádiratba. Álláspontja szerint a lehallgatás anyagát a feljelentésben foglalt névtelen bejelentés tartalma szerint egy koncepció alapján értelmezték és nem a tényleges szövegszerű tartalma alapján. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes, téves következtetésen alapszik, mivel nem tartotta be a közvetett bizonyítékok értékelésének szabályait. Álláspontja szerint négy vádpont tekintetében még az alaphűncselekmény megvalósulását sem sikerült igazolni, mivel csak feltételezésen alapszik, hogy az megtörtént. A felhasznált hanganyagot illetően kifejtette, hogy kétséges annak megállapítása is, hogy azokon a vádlottak beszéltek. A hanganyagok lejátszásra nem kerültek, hangszakértő kirendelésére nem került sor, aki legalább arra tudott volna választ adni, hogy azonos telefonszámokon ugyanazok a személyek beszéltek-e. Az elsőfokú bíróság több tekintetben vélelmet állított fel, amikor a tényállásban azt rögzítette, hogy amikor a hatóság csempészett árut nem foglalt le, akkor a szállítmányok beérkeztek az országba. Mindezt megengedhetetlennek tartotta a büntetőeljárás keretében, mivel ez megfordítja a bizonyítási terhet. Az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy mire alapozta annak megállapítását, hogy II.r. vádlotról jött az információ. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás ezen hiányosságait a nyilvánvaló megjelöléssel pótolta. Figyelemmel arra, hogy olyan eset is előfordult, amikor nem a tipp idején történik az elkövetés, ebben az esetben álláspontja szerint bűnsegély nem állapítható meg, illetve felhívta a figyelmet arra, hogy az V. tényállásban védenccé vonatkozásában nem került marasztaló tényállás rögzítésre. Ugyanígy hiányolta a tényállás megállapítását az üzletszerűség tekintetében, azonban ezen körülmények hiányában nem tartotta lehetségesnek a bűncselekmények bünszervezetben történő minősítését sem. Felhívta a figyelmet azokra az enyhítő körülményekre, amelyek védenccé tekintetében fennállnak, így utalt rendezett családi körülményeire, szakmai elhívottságára és az eddigi kifogástalan munkavégzésére. Megismételte az írásban előterjesztett indítványát.

III.r. vádlott védője perbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mivel a bíróság nem derítette fel a tényállást, illetve annak hiányosságait iratellenes megállapításokkal, illetve téves következtetésekkel pótolta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be a közvetett bizonyítékok értékelésének szabályait. Megismételte írásban előterjesztett indítványait.

IV.r. vádlott védője elsődlegesen védenccé felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Indítványozta továbbá annak megállapítását, hogy védencével szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajthatósága 2013. február 3. napján elévült. Álláspontja szerint nem bizonyítható védenccé terhére a III. és V. valamint VI. tényállási pontban írt bűncselekmény, ezekben az esetekben cigaretta nem is került lefoglalásra. Felhívta a figyelmet, hogy tárgyi bizonyítékok nem állnak rendelkezésre, az elsőfokú bíróság csak a lehallgatás hanganyaga alapján következtetett védenccé bűnösségére.

Értékelendő ellentmondásnak vélte, hogy az elsőfokú bíróság titkos adatszerzés során, míg a Fellebbviteli Ügyészség titkos információgyűjtés során beszerzett bizonyítékokról tesz említést, mely álláspontja szerint felveti annak felhasználhatóságának kérdését. A lehallgatási anyag tartalmát is kétségesnek találta, mivel az kivonatossan rögzíti az elhangzottakat. A lehallgatás anyaga nem került meghallgatásra. Véleménye szerint ezért a hatóság által szubjektív módon szelektált leírt hanganyag alapján következtetett a bíróság a vádlottak bűnösségére. Álláspontja szerint erre bűnösséget alapozni nem lehet. Véleménye szerint a 4/2005. BJE alapján nem állapítható meg, hogy védence bűnszervezetben valósította volna meg a terhére rótt bűncselekményt, akkor sem, ha az elsőfokú bíróság azt megállapítaná terhére. Indítványozta ezért, hogy ha a bíróság védence bűnösségét mégis megállapítaná, enyhítő körülményként figyelembe venni az időmúlást, védence egészségi állapotát. Indítványozta a büntetés lényeges enyhítését, és annak megállapítását, hogy védence a büntetés fele részének letöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

V.r. vádlott védője az általa írásban előterjesztett észrevételeket változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a Debreceni Katonai Ügyészség által benyújtott vádirat nem felelt meg a törvényes vád követelményeinek. Ezért a bíróságnak már korábban meg kellett volna szüntetnie a büntetőeljárást. A vád hiányosságait az elsőfokú bírósági eljárásban sem sikerült pótolni, amely egyébként sem a bíróság kötelessége. A rendelkezésre álló adatok alapján helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor védencét felmentette az ellene emelt vád alól, ezért indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

VI.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja az ügyészség fellebbezése eredményre nem vezethet, mivel mérlegelt tényállást támad. Egyetértett védő kollégájával abban, hogy az ügy VI.r. vádlott tekintetében sem volt alkalmas a vádemelésre és egy megismételt eljárásban sem lenne lehetséges a hiányosságok pótlása. Nem értett egyet ezért az ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló indítvánnyal, mivel az eredményre nem vezetne.

VII.r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy védence terhére a bűnszervezetben történő elkövetést megállapítani nem lehet. Egyetértett az ítélet 29. és 30. oldalán kifejtett érveléssel. Álláspontja szerint az ügyészség az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amikor azt kéri, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy VII.r. vádlott bűnszervezetben valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan az ítélet teljes körű hatályon kívül helyezését indítványozta, figyelemmel arra, hogy védence cselekménye a vádban érintett többi vádlott cselekményétől nem elkülöníthető.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be.348.§ (1) és (2) bekezdések alapján bírálta felül. A felülbírálata nem terjed ki az ítélet I.r. vádlottal

szemben szolgálati titoksértés büntette miatt indult büntetőeljárás megszüntető részére, továbbá IV.r. és V.r. vádlott részbeni felmentését tartalmazó részére, figyelemmel arra, hogy e rendelkezéseket jogorvoslat nem támadta.

A IV. és V.r. vádlottaknál a jövedékkel visszaélés vádja alóli felmentést az első fokon eljáró ügyész is indítványozta, e körben az ügyész a felmentésüket nem vitatta.

Az eljárási szabályok betartásával kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érkezéséhez képest indokolatlanul későn intézkedett az ügy kitűzésére, és elbírálására. Megállapítható, hogy a vádirat 2006. december 04-én érkezett a bíróságra, melyet követően intézkedés nem történt. 2009. március 16-án a negatív hatásköri összeütközés miatt eljáró Legfelsőbb Bíróság a Debreceni Törvényszéket jelölte ki az eljárás lefolytatására, azonban az ügy kitűzésére csak 2010. december 03-án került sor. A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa végül 2012. április 26. napján hirdette ki ügydöntő határozatát, közel hat évvel az ügy érkezését követően. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezzel az elsőfokú bíróság megszegte a Be. 278. § (1) (3) és Be. 260. § (4) bekezdésében írt rendelkezéseket. Ez az eljárási szabálysértés nem jelentett olyan, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést, amely a Be. 375. § (1) bekezdése alapján a határozat hatályon kívül helyezéséhez vezetett volna.

Az elsőfokú bíróság egyebekben az eljárási szabályokat betartva járt el, helyesen kezdte előről a tárgyalását, amikor a tárgyalási időköz a törvényben írt határidőt túllépte, illetve amikor ülnökváltozásra került sor.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenységével kapcsolatban megállapítható, hogy a vádlottak vallomást nem tettek, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen olvasta fel azon vádlottak nyomozás során tett vallomását, akik éltek a vallomástétel jogával. A bíróság kihallgatta továbbá azokat a tanúkat, akik információval tudtak szolgálni az elfogott cigarettaszállítmányokkal kapcsolatban, illetve a határőrizet rendjét illetően. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását - miként erre ítéletének 12. oldal 8. bekezdésében is utalt - lényegét tekintve, a lehallgatási hanganyag leírt kivonatainak felhasználásával állapította meg.

Az iratok között 151. naplósám alatt található az az igazolás, mely szerint bírói engedély alapján került sor a titkos információgyűjtésre I.r. **vádlott, tanú1** és III.r. **vádlott** tekintetében, valamint az ott megjelölt telefonszámok vonatkozásában. Tényként rögzíthető azonban az is, hogy jelen eljárásban terheltként **tanú1**, más néven, **tanú2** nem szerepel. Tényként rögzíthető továbbá, hogy a tényállásban írt cselekmények megállapítása - az abban résztvevők személyi köre, és több esetben a csempészett cigaretta mennyisége és minősége is, valamint az elkövetés ideje - kizárólag az elsőfokú bíróság lehallgatási anyagot elemző tevékenységén alapszik. Az elsőfokú bíróság a lehallgatás anyaga alapján következtetett arra is, hogy I.r. vádlott információkkal nyújtott segítséget a csempészethez és ezért ellenszolgáltatásban részesült.

A büntetőeljárás lényegében egy névtelen bejelentés alapján indult, amely a vádlottak által megvalósított cigarettacsempészetre vonatkozott. E bejelentés alapján került arra sor, hogy 2005. december 28-án nagy mennyiségű, ... származó cigarettát foglalt le a hatóság VII.r. vádlott pincéjében. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban e tényről függetlenül, a névtelen bejelentés bizonyítékként nem értékelhető. A bejelentést megtevő személye ugyanis felderítésre nem került, az általa tett bejelentéskor a hamis tanúzás, illetve a hatóság félrevezetése következményeire történő kioktatás nem történt meg. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének 27. oldal 4. bekezdésében a vádlottak cselekményét igazoló egyik bizonyítékként jelölte meg az állampolgári bejelentést. Nem jelenthet ezért értékelhető bizonyítékot az elkövetői kör, illetve a csoport szervezeten történő működésére.

A másodfokú bíróság egyetértett a védők azon álláspontjával, hogy önmagában a lehallgatás anyaga nem jelenthet olyan bizonyítékot, amely kétséget kizáróan alkalmas a vádlottak terhére rótt bűncselekmények bizonyítására.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a telefonlehallgatás során beszerzett bizonyíték olyan közvetett bizonyíték, amely csak más bizonyítékokkal együtt alkalmas arra, hogy arra tényállást, illetve a vádlottak büntetőjogi felelősségét lehessen alapítani. Az elsőfokú bíróság a telefonlehallgatások tartalma alapján látta megállapíthatónak az elkövetők körét. Tényként kezelte, hogy ugyanarról a telefonszámról mindig ugyanazok a személyek beszélnek, illetve az általuk virágnyelven tett beszélgetéseket a vád tárgyává tett cselekményekkel azonosíthatónak vélte. Ez utóbbi tekintetében azonban nem merült fel olyan bizonyíték, amely alapján egyértelműen állást lehetett volna foglalni, hogy a beszélgetők által tett megjegyzések miért azokra a tényekre utalnak, amelyeket a bíróság ítéletében megjelöl. Ugyanez vonatkozik a becenévvel érintett személyekre, mivel arra egyértelműen nem merült fel bizonyíték az eljárásban, hogy valóban az elsőfokú bíróság által megjelölt vádlottakat kell érteni az adott becenév alatt.

Az előzőek alapján tehát alappal hivatkoznak arra a vádlottak és védőik, hogy az elsőfokú bíróság nem azonosította a lehallgatási anyagban szereplő személyeket egyértelműen, arra objektív bizonyíték nem áll rendelkezésre, hanem csupán a bíróság feltételezésén alapszik.

Tényként megállapítható továbbá, hogy a vád tárgyává tett cselekmények közül az I., III., IV. és V. tényállási pontban leírt bűncselekmények esetében nem került sor cigarettaszállítmány lefoglalására. Az elsőfokú bíróság a hanganyag alapján abból következtetett arra, hogy a cigaretta szállítmányok beérkeztek, hogy azokon a napokon a hatóság nem foglalt le ilyen szállítmányt. A másodfokú bíróság egyetértett a védők azon érvelésével, hogy ez a megállapítás logikátlan, nincs objektív adat arra, hogy a bűncselekmény valóban elkövetésre került.

A másodfokú bíróság egyetértett továbbá azzal a védői érveléssel is, hogy önmagában a telefonlehallgatás anyaga, még ha bűncselekmény elkövetéséről is van benne szó, és a vádlottak ítéleti bizonyossággal be is lennének azonosítva, akkor is csak a bűncselekmény előkészületének megállapítására lenne alkalmas, különösen azokban az esetekben, amikor nem bizonyítható, hogy csempészetből származó cigaretta került Magyarország területére. Azokban az esetekben pedig, amikor a cigarettaszállítmány lefoglalásra került, szintén nem kizárt, hogy az nem egy másik bűncselekményből származó szállítmány, mint amelyről a lehallgatási anyagban szereplők beszélgetnek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tartotta be a közvetett bizonyítékok értékelésére vonatkozó bírói gyakorlatot, amely megjelenik a BH.2003/145., illetve a BH.1977/484. számú eseti döntéseiben. Az általa felhasznált közvetett bizonyítékok, a lehallgatási jegyzőkönyvek adatai nem alkalmasak zárt logikai lánc felállítására, és az elsőfokú bíróság a hiányzó információkat az I-IV.r. vádlottak felelőssége körében bizonyítékok hiányában feltételezésre alapozta, amely a büntető felelősség megállapítása során elfogadhatatlan.

Ugyanis a tényállás megállapítása szempontjából a közvetett bizonyíték valamely tény bizonyítására akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetősége kizárt.

Az I-IV.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság a bűnszervezet meglétére, az üzletszerű elkövetésre, a vesztegetés és a pénzügyi cselekmények elkövetésére egyaránt téves következtetést vont le, mivel álláspontját további közvetett, vagy közvetlen bizonyíték nem támasztotta alá.

Megállapítható ezért, hogy az elsőfokú ítélet, annak I., II., III., IV., V., VI. és VII. pontjában leírt tényállása a Be. 351. § (2) bekezdés d./ pontja alapján megalapozatlan, mivel tényből további tényre az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett.

IV.r. vádlott védője bejelentette, hogy védence súlyos, életveszélyes sérüléseket szenvedett, amely miatt súlyos egészségromlása állapítható meg. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa igazságügyi orvos-szakértőt rendelt ki IV.r. vádlott egészségi állapotának megállapítása érdekében, aki szakvéleményét előterjesztette. Ebben ... igü. orvosszakértő megállapította, hogy IV.r. vádlott a 2012. november 16-án elszenvedett súlyos életet veszélyeztető sérülése jelenleg fennálló maradvány állapotából fakadóan állandó és folyamatos rehabilitációs irányzatú orvosi kezelésben részesítendő, a gyógykezelés felfüggesztésére a lehetőségek még nem adóttak. A traumás eredetű gerinc és vastagbél sérülés okából nemcsak súlyos egészségromlás, hanem maradandó fogyatékoság létrejötté is tényként állapítandó meg.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, annak

személyi részének körében azzal egészíti ki, hogy: „**IV.r.** vádlott az általa elszenvedett sérülések következtében súlyos egészségromlással és maradandó fogyatékossgal járó sérülést szenvedett, amely miatt jelenleg is gyógykezelés alatt áll.”

A Be. 352. § (1) bekezdés b./ pontja alapján helyes ténybeli következtetéssel a másodfokú bíróság a következő tényállást állapította meg:

Az elsőfokú bíróság ítéletében - annak tulajdonképpeni bevezető részében - terhelő tényállást állapít meg **tanú2** tekintetében, aki jelen ügyben nem terhelt. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítélet tényállásából mellőzi a 6. oldal 1. bekezdésében **tanú2**ra vonatkozó utalást, e helyett ismeretlen ukrán állampolgárként jelöli az ott szereplő személyt. A továbbiakban azt rögzíti, hogy **I.r. vádlott** a ... Határ Rendész Kirendeltség állományába tartozott, vádlott társai pedig az ukrán-magyar határ mentén rendelkeztek lakóhellyel, illetve itt dolgoztak.

Mellőzi az I., III., IV. és V. tényállási pontokat.

A II. tényállási pontban a következőket rögzíti: „2005. szeptember 21-én 18 óra 20 perc körüli időben a ... Határrendészeti Kirendeltség területén ismeretlen személyek a Magyar Köztársaság területére áthoztak 1250 karton Marlboro, 750 karton Marlboro Lights és 100 karton Priluki Lights cigarettát, amelynek kiskereskedelmi ára 5.180.000 Ft, vámértéke pedig 2.463.864 forint volt. A jövedéki terméket az 560-27 PE frsz-ú kisbusszal szállították, amikor azt ... és ... között a határőrök ellenőrzés alá akarták vonni. A vezető a jelzésre nem állt meg, ezért üldözni kezdték, a gépjármű vezetője azonban a helyszínről el tudott távozni. A gépjárműben megtalált cigarettát a Kisvárdai Városi Bíróság Bny.76/2005. számú végzésével elkobozta.”

A VI. tényállási pontban azt rögzíti, hogy: „Ismeretlen személyek 2005. december 06-án délután 1000 karton Priluki Legki márkájú ukrán zárjeggyel ellátott cigarettát juttattak a Magyar Köztársaság területére, amelyet ismeretlen személy az ... frsz-ú Reno Laguna típusú gépkocsival akart az ország mélységébe szállítani. A ... Határrendészeti Kirendeltség járőrei a 41. főút ... térségében a gépjárművet ellenőrizni kívánták, azonban annak vezetője a helyszínről elmenekült. A lefoglalt cigaretta kiskereskedelmi ára 1.500.000 forint, vámértéke 823.093 forint volt.”

A VII. tényállásban a másodfokú bíróság a következők szerint rögzíti a tényállást, figyelemmel 27. nsz. alatti szakértői véleményre: „2005. december 28-án ismeretlen személyek ... 1250 karton ukrán zárjeggyel ellátott Priluki Lights cigarettát juttattak a Magyar Köztársaság területére. Ezt **VII.r.** vádlott ... szám alatti lakására szállították, és ott a pincéjében helyezték el. A **VII.r.** vádlott a jövedéki terméket így megszerezte. A cigaretta kiskereskedelmi ára 2.250.000 forint, vámértéke pedig 1.033.867 forint volt, a meg nem fizetett jövedéki adó 1.035.000. Ft. volt.”

„Az I-VI.r. vádlottak esetében nem lehetett megállapítani, hogy a jövedéki termék csempészésében, vagy megszerzésében működtek volna közre, illetve

cselekvőségükkel kapcsolatban a történeteket ugyancsak nem lehetett megállapítani."

Az előzőekben megállapított tényállás a másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól.

A katonai ügyész V. és VI.r. vádlott tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése nem foghatott helyt, és az ügyészi fellebbezés egyéb vonatkozásban sem alapos.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy nincs olyan bizonyíték, amely alapján ítéleti bizonyossággal lehetne állást foglalni V. és VI.r. vádlottak bűnösségét illetően. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú katonai tanács e körben kifejtett álláspontjával, hogy a lehallgatás anyaga nem teszi lehetővé a vádlottak bűnösségének megállapítását. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa vonatkozásukban az elsőfokú ítéletet - helyes indokainál fogva - helybenhagyta, megállapítva, hogy az ügyészi fellebbezés tulajdonképpen e vádlottaknál a felülmérlegelés tilalmába ütközik.

Az I-IV.r. vádlottak felmentése érdekében előterjesztett fellebbezés viszont a következők miatt alapos.

A másodfokú bíróság miként korábban kifejtette, a lehallgatás anyagát önmagában nem tartja alkalmasnak a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítására. Jelen esetben a vádlottak közül I., II.r. vádlottak nem is kerültek beazonosításra. A másodfokú bíróság azonban e körben kiemelendőnek tartja, hogy a vádlottak beazonosítása esetén sem lenne alkalmas az említett közvetett bizonyíték bűnösségük megállapítására. Ezért egy megismételt eljárás során hangszerkértő kirendelésével, a beszélő beazonosítása után sem lehetne e körben állást foglalni. Ezért a másodfokú bíróság az ítélet hatályon kívül helyezését sem tartotta indokoltnak. Álláspontja szerint mivel nem bizonyítható I., II., III., IV.r. vádlottak bűnössége, ezért őket a Be. 6. § (3) bekezdés b./ pontjára figyelemmel, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján az ellenük emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette. Ugyanis - figyelemmel a már hivatkozott bírósági gyakorlatra - ha a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok alapján a vádlottak tagadását, illetve védelmi érvelést kétséget kizáróan megcáfolni nem lehet, a vádlottakat az ellenük emelt vád alól bizonyítottság hiányában fel kell menteni, tekintettel a Be. 4. § (2) bekezdésében írtakra is.

A felmentő rendelkezésre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vonatkozásukban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a VII. tényállás alapján VII.r. vádlott bűnösségére, tévedett viszont a cselekmény jogi minősítésében.

Megállapítható, hogy VII.r. vádlott lakásán 250000 doboz jövedéki terméknek minősülő cigarettát foglaltak le, amely jövedéki adótartalma 1.035.000 Ft volt. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú katonai tanács álláspontjával, amikor nem fogadta el VII.r. vádlott védekezését, hogy ismeretlen személyek a tudta nélkül helyezték volna el lakásának pincéjében az említett termékeket. Megállapítható tehát, hogy jogellenesen jövedéki terméket szerzett meg. A jövedéki adóról és termékek forgalmáról szóló - az elkövetéskor és elbíráláskor is hatályos - 2003. évi. CXXVII.tv. 16. § a/ pontja alapján a jogellenesen történt megszerzéskor azonnali adófizetési kötelezettség keletkezett.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy cselekményét miként minősítse a rendelkezésre álló és általa megállapított tényállás alapján. Figyelemmel volt arra, hogy az elbíráláskor hatályban lévő Büntető Törvénykönyv módosította az értékhatárokat, és a vádlott cselekménye már nem jelentős, hanem csak nagyobb értékre elkövetettnek, vagy vagyoni hátrányt okozónak minősül.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét jövedéki gazdaságként minősítette. E cselekmény az elbíráláskor a Btk. 379. § (1) bekezdésébe ütköző gazdaság büntetnének megállapítására lenne alkalmas. A Btk. 379. § (1) bekezdés b./ pontjában írt bűncselekményt az követi el, aki a jövedéki adózás alól elvont terméket vagyonszerzés végett megszerez, elrejt, vagy elidegenítésében közreműködik.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az gazdaság törvényi tényállási elemei az általa megállapított tényállásra figyelemmel nem teljesen valósultak meg. Az megállapítható, hogy vámellenőrzés alól elvont nem közösségi áru volt az, amit VII.r. vádlott megszerzett. Nincs arra adat, hogy vagyoni haszonszerzés végett követte volna el a bűncselekményt. Vagyoni haszonszerzési célzat akkor állapítható meg, ha a megszerzés következtében a terhelt anyagi-vagyoni helyzetében pozitív változás következik be. Azon túl, hogy VII.r. vádlottnál jövedéki terméket foglaltak le, egyéb bizonyíték nem áll rendelkezésre. Csak következtetés útján lehetne az anyagi haszonszerzésre következtetni, de ez az egy bizonyíték megnyugtató módon ezt a körülményt nem támasztja alá. A VII.r. vádlott felelősségénél a folytatólagos, illetve üzletszerű elkövetés tehát ugyancsak nem nyert bizonyítást.

Megállapítható azonban, hogy a VII.r. vádlott jövedéki terméket szerzett meg, ezzel a jövedéki termékek forgalmazásáról szóló törvény szerint joga nem volt. A megszerzéssel azonnal befizetési kötelezettsége keletkezett. A másodfokú bíróság szerint ezért terhére a Btk. 396. § (6) bekezdésébe ütköző költségvetési csalás róható a terhére, melynek büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés, mivel az nagyobb vagyoni hátrányt okozott.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a VII.r. vádlott cselekményét a rendelkező rész szerint minősítette. (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont (2) bekezdés a) pont és (6) bekezdés).

A másodfokú bíróság ugyanakkor egyetértett a vele szemben alkalmazott joghátránnyal, a 10 hónapi, 2 évre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabásával. Hasonló bűncselekmény miatt már állt bíróság előtt, ezért a felfüggesztett szabadságvesztés szükséges, de ugyanakkor elegendő is a büntetési célok elérése érdekében, annak súlyosítása tehát nem indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat egyebekben **V.r. vádlott V., VI. és VII.r.** vádlottak vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy a bűnjelek tekintetében nem került megjelölésre, hogy az kitől került lefoglalásra, azok elkobzására vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezte. Az elsőfokú bíróságnak különleges eljárás keretében kell döntenie a lefoglalt tárgyak sorsáról.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli, figyelemmel arra, hogy az **IV.r. vádlott** tekintetében merült fel és vele szemben a másodfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott.

Az elsőfokú ítélet ellen **I.r., II.r., III.r., VI.r.** vádlottak tekintetében a Be. 386. § (1) bekezdés c./ pontja alapján van helye fellebbezésnek.

A másodfokú bíróság ítélete a Be. 372. § (1)-(2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. november 29. napján

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke. Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

Az elsőfokú bíróság ítélete **V.r. vádlott V.r., VI.r.** vádlottak, továbbá **VII.r.** vádlott tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a VII.r. vádlottnál a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2013. november 29. napján

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke